direktiv nr. 74/331, alle vedrørende tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleinstrumenter, træde i kraft og har således undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i medfør af traktaten.

2) Sagsøgte idømmes sagsomkostningerne.

Kutscher Sørensen Bosco Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. april 1978.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 14. MARTS 1978 [1]

Høje Ret.

Den sag, hvori jeg i dag fremsætter forslag til afgørelse, vedrører gennemførelsen af fællesskabsretlige foranstaltninger med hensyn til måling. Disse foranstaltninger foreskriver, at der skal ske en tilnærmelse af de nationale bestemmelser for at fjerne enhver hindring for samhandelen inden for det pågældende område.

Der er — jeg ser i øjeblikket bort fra detaljerne herved — tale om følgende direktiver:

— Rådets direktiv nr. 71/316/EØF af 26. juli 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning med hensyn til fælles bestemmelser om måleinstrumenter samt om måletekniske kontrolmetoder (EFT 1971 (II), s. 635; org.ref. JO L 202, 1971, s. 1) — det er et almindeligt rammedirektiv, der allerede var af betydning i sag 95/77, som vi behandlede for nylig;

— Rådets direktiv nr. 71/317/EØF af 26. juli 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om bloklodder i den midterste toleranceklasse fra 5 til 50 kilogram og om cylindriske lodder i den midterste tolerenceklasse fra 1 gram til 10 kilogram (EFT 1971, (II), s. 644; org.ref. JO L 202, 1971, s. 14);

— Rådets direktiv nr. 71/318/EØF af 26. juli 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om

1 — Oversat fra tysk.

volumengasmålere (EFT 1971 (III), s. 651; org.ref. JO L 202, 1971, s. 21);

— Kommissionens direktiv nr. 74/331/EØF af 12. juni 1974 om tilpasning til den tekniske udvikling af Rådets direktiv af 26. juli 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om volumengasmålere (EFT L 189, 1974, s. 9);

— Rådets direktiv nr. 71/347/EØF af 12. oktober 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måling af hektolitervægten for korn (EFT 1971 (III), s. 757; org.ref. JO L 239 1971, s. 1); dette direktiv har også spillet en rolle i den ovennævnte sag 95/77)

— Rådets direktiv nr. 71/349/EØF af 12. oktober 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om udmåling af skibstanke (EFT 1971 (III), s. 767; org.ref JO L 239 1971, s. 15);

— Rådets direktiv nr. 71/354/EØF af 18. oktober 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om enhederne for mål og vægt (EFT 1971 (III), s. 777; org.ref. JO L 243 1971, s. 29);

— Rådets direktiv nr. 73/360/EØF af 19. november 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om ikke-automatiske vægte (EFT L 335 1973, s. 1);

— Rådets direktiv nr. 73/362/EØF af 19. november 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende de materialiserede længdemål (EFT L 335 1973, s. 56)

og

— Rådets direktiv nr. 74/148/EØF af 4. marts 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om lodder fra 1 mg til 50 kg i nøjagtigere klasser end den midterste toleranceklasse (EFT L 84 1974, s. 3).

De ni nævnte direktiver fra Rådet bestemmer alle, at medlemsstaterne sætter de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme direktiverne inden 18 måneder efter deres meddelelse. I det nævnte direktiv fra Kommissionen er der fastsat en frist på 12 måneder med henblik på det samme formål.

For så vidt angår Den italienske Republik — sagsøgte i den foreliggende sag — står det ifølge Kommissionens erklæringer fast, at disse frister er udløbet mellem den 29. januar 1973 og den 6. september 1975. Det står også fast, at der ikke inden disse datoer er sket den nødvendige tilpasning af de italienske retsforskrifter.

Kommissionen har allerede meget tidligt henledt den italienske regerings opmærksomhed på nødvendigheden af at træffe de nødvendige foranstaltninger. For så vidt angår direktiverne 71/316, 71/317, 71/318, 71/347, 71/349 og 71/354 skete dette ved meddelelser af 22. november 1972, 1. februar 1973 og 26. februar 1974. Hvad angår de andre direktiver, som er af interesse her (73/360, 73/362, 74/148 og 74/331) skete det ved meddelelser af 19. og 20. marts 1975 og 3. juni 1975.

Da disse opfordringer forblev resultatløse, besluttede Kommissionen at indlede proceduren efter EØF-traktatens artikel 169. Kommissionen har med henblik herpå, hvad angår den første gruppe direktiver — den 14. februar 1975 opfordret den italienske regering til inden en måned at fremsætte sine bemærkninger vedrørende den retlige situation. Den italienske regering reagerede kun herpå ved at anmode om en forlængelse af fristen, hvilket den også blev indrømmet. Herefter fremsatte Kommissionen den 22. december 1975 en begrundet udtalelse efter EØF-traktatens artikel 169, hvori den fastsatte en frist på en måned til gennemførelse af de nødvendige foranstaltninger. Den

italienske regering begrænsede sig til at anerkende modtagelsen af denne udtalelse; der blev imidlertid ikke vedtaget nationale forskrifter inden for den nævnte frist.

For så vidt angår den anden gruppe direktiver, indledte Kommissionen proceduren efter EØF-traktatens artikel 169 ved skrivelse af 15. oktober 1975, hvori der ligeledes var fastsat en frist på en måned til at fremsætte bemærkninger. Også i dette tilfælde blev fristen forlænget efter anmodning fra den italienske regering. Den 22. januar 1976 meddelte Italiens faste repræsentation ved Kommissionen, at de nødvendige lovforslag til gennemførelse af direktiverne var blevet forelagt parlamentet. Da Kommissionen fandt dette utilstrækkeligt, fremsatte den den 4. juni 1976 også for denne gruppe direktiver en begrundet udtalelse efter EØF-traktatens artikel 169 med en frist på en måned til gennemførelsen af de påkrævede foranstaltninger. De nødvendige nationale forskrifter blev heller ikke vedtaget i dette tilfælde. I en skrivelse af 22. juli 1976 fra Italiens faste repræsentation blev det alene meddelt, at opløsningen før tiden af den sjette lovgivende forsamling havde bevirket, at de fremsatte lovforslag var bortfaldet. En forlængelse af den fastsatte frist var altså nødvendig, og de rejste spørgsmål ville herefter blive løst så hurtigt som muligt.

Kommissionen har derefter under disse omstændigheder indbragt sagen for Domstolen den 2. august 1977. Kommissionen har nedlagt påstand om at det statueres, at Den italienske Republik, fordi den ikke inden for de fastsatte frister har vedtaget de retsforskrifter, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiver nr. 71/316, 71/317, 71/318, 71/347, 71/349, 71/354, 73/360, 73/362 og 74/148 samt Kommissionens direktiv nr. 74/331, har undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler den i henhold til disse direktiver.

Der ikke blevet indgivet et regulært svarskrift vedrørende dette søgsmål. Den italienske regering har blot ved en kort skrivelse, som indgik til Domstolen den 16. september 1977, meddelt, at den havde besluttet at fremskynde den allerede indledte procedure til gennemførelse af de nødvendige foranstaltninger så meget som muligt.

Da de mundtlige forhandlinger i denne sag fandt sted i morges, kan jeg nu i korthed fremsætte mit forslag til afgørelse.

Der er absolut ingen tvivl om, at de nævnte direktiver pålægger såvel Den italienske Republik som de andre medlemsstater præcise forpligtelser til at vedtage nationale retsforskrifter inden for bestemte frister. Der er her tale om vigtige principper for de frie varebevægelser for måleinstrumenter, og dersom disse ikke overholdes nøje, medfører dette, at fællessmarkedet på dette område ikke har kunnet gennemføres på den ønskede måde.

Netop hvad angår gennemførelsen af direktiver inden for de fastsatte frister eksisterer der allerede en klar og detaljeret praksis ved Domstolen. Jeg skal henvise til dommene i sagerne 79/72 (Kommissionen mod Den italienske Republik, dom af 21. 6. 1973, dom af 26. 2. 1976, Sml. 1976, s. 277) og 10/76 (Kommissionen mod Den italienske Republik, dom af 22. 9. 1976, Sml. 1976, s. 1359). Det har længe stået fast, at en medlemsstat, der beskyldes for ikke at have overholdt fællesskabsretlige forskrifter af den her relevante art, ikke som begrundelse herfor kan påberåbe sig bestemmelser i den nationale retsorden og vanskeligheder, der kan opstå heraf, ved gennemførelsen af direktiverne. Den italienske regering er fuldtud klar over dette, og derfor har den heller ikke forsøgt at retfærdiggøre sin forsinkelse ved gennemførelsen af direktiver.

Da Domstolen har afslået at udsætte sagen i et vist tidsrum i afventning af en

snarlig vedtagelse af italienske gennemførelsesbestemmelser, er derfor kun den mulighed tilbage at følge Kommissionens påstand. Den italienske regerings meddelelse om, at der om få dage eller uger vil blive vedtaget et »decreto legge« (Lovdekret), kan ikke ændre noget herved, idet det er den situation, som foreligger på tidspunktet for den mundtlige forhandling, der skal tillægges betydning ved afgørelsen af tvisten.

Det må derfor fastslås, at Den italienske Republik ved ikke inden for de fastsatte frister at have vedtaget de retsforskrifter, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiver nr. 71/316, 71/317, 71/318, 71/347, 71/349, 71/354, 73/360, 73/362 og 74/148 samt Kommissionens direktiv nr. 74/331, har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i henhold til disse direktiver. Den italienske Republik bør desuden i overensstemmelse med Kommissionens påstand idømmes sagsomkostningerne.